

MEDARİ MAARİF Motoru

GİRİŞ
«... Ve Allah dedi: Gök altındaki sular bir yere birleşsin ve kuru toprak görünsün; öyle oldu.» İşte o gün, üçüncü gündü. Bir toprak parçası Van Gölü'nün suları suları içinden çıktı, sıvırdı, yayıldı, kıyadan dört mil uzaktaki Adır Adası'na çıktı. Gene de Adır Adası talihli sayılırdı, çünkü onun tarihini okuyacaklar, Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

AKIKLAMA
Adır adasında ne ev, ne kale, ne ahır vardı. Olmamış ve kimse varmamış, ne köylüsü, ne kentlisi, ne geleni, ne duranı, hiç bir...

Kadeşte neler gördüm

(Başaralı İnci sayfada)
— Aşağıdaki mi? Boş ver... Karıyı atmışlar alt kamaryaya, resmen şapmışlar...
— Yuf beee... «İste çiğnetmede namusunu çiğnetmeyecek...»
— İyice kafayı bulmuşlar, kapana gidiyor, bizim nikâhımıza kıy, diye tutturmuşlar.
— İyi dalga... Duydun mu kız? Çek votka'yı da yürü kaplana...
— Benim canım nikâh istemiyor...
— Ya ne istiyor senin canın?
— Soyunmak geliyor içimden, ateş bastı, ateş... Yanyorum...
— Yüdürem yaytım, tufanlar, alevden seller — Veriyor yangını durmuş da açık sinelelere...» Sen de böyle yandın değil mi? Soyunmazsan namussuzsun, çık ortaya cam gibi, hadi kız... Biz de sapka dolastırır, parsanı ımpızız. Yetimizi bulalım...
— Çir, beee... Bu oğlan bir saat-çir kartvizit bırakıyor bu üçüncü tavukyuğu...
— Benim votka bitti, gazia da bir dolu gelir. Limonu az olsun...
— Oriste yavruuum...
— Kara kuru oğlan büfeye gidince sarı sulu oğlan kıza rampa etti: — Herkese şapır şapır, bize gelince yarabbi gükür, öyle mi? Ne den gelmedin o gün? Sinema kapısında caktın bizi...
— Unutmusun...
— Ayıp salladın şimdii...
★ ★ ★

Röportaj burda biter, ama dert bitim...
Kadeş vapuru, 1962 yılının Mart ayı sonlarına doğru, Canakkale Şehitlerini ziyaret eden kalabalığı götürürken, kızıl erkekli on tane... on taneçik yürekli söyle bileği tutar delikanlı çıkaydı, Mehmedçin hiç kimseden istemediği, hiç kimseden beklemediği ziyareti, onurlu hâle getirebilirdi. Ben yüzte yüze eminin, yalnızca on tane delikanlı çıkaydı yeterdi.

«Nasıl, rotatiflere balıyozla saldırma'yı vatansaverelek sayar mısınız?»

«Nasıl... İşin kolayına kaçıp sıkıştığınız yerde çocukları sokak gösterilerine her misiniz?»

«Nasıl, uuz şirretlikleri günlük polifika hüme'i sayıp gün-aşırı kullanır mısınız?»

«Nasıl, geneliği, bilgide, duyunda, insanca yalnızlık bırakılmaktan, gerekçelerden habersiz tutulmaktan çıkar umar mısınız, zibidiler?» dese biri bize...

«Çünkü gerek sözünü Kadeş vapurundaki ahliksizlerde değil, yiz kızartıcı olaylar karşısında ahlik gösterisine çıkmaya çablayan bizlerde... Biz kıranta kuşaklarda.

İkinci Dünya Savaşının bittiği yıllarda idi ki, Kolomb'un Hint Adalarına çıkması gü.i, adsız bir kahramanımız küçük bir deniz motorü ile Adır Adasına çıktı. Gene de Adır Adası talihli sayılırdı, çünkü onun tarihini okuyacaklar,

Adır Adası'nın yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

OLAY II

Okul 800 koyunu, 60 koyuna indirmek zorunda kalmıştı. Fakat bu işi tarını bile beslemek bir kıl-

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Ve gene güzel bir tesadüftür ki, Alparslan Öğretmen Okulu, Adır

Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

OLAY II

Okul 800 koyunu, 60 koyuna indirmek zorunda kalmıştı. Fakat bu işi tarını bile beslemek bir kıl-

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Ve gene güzel bir tesadüftür ki, Alparslan Öğretmen Okulu, Adır

Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

OLAY II

Okul 800 koyunu, 60 koyuna indirmek zorunda kalmıştı. Fakat bu işi tarını bile beslemek bir kıl-

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Ve gene güzel bir tesadüftür ki, Alparslan Öğretmen Okulu, Adır

Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

İkinci Dünya Savaşının bittiği yıllarda idi ki, Kolomb'un Hint Adalarına çıkması gü.i, adsız bir kahramanımız küçük bir deniz motorü ile Adır Adasına çıktı. Gene de Adır Adası talihli sayılırdı, çünkü onun tarihini okuyacaklar,

Adır Adası'nın yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

OLAY II

Okul 800 koyunu, 60 koyuna indirmek zorunda kalmıştı. Fakat bu işi tarını bile beslemek bir kıl-

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Ve gene güzel bir tesadüftür ki, Alparslan Öğretmen Okulu, Adır

Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

OLAY II

Okul 800 koyunu, 60 koyuna indirmek zorunda kalmıştı. Fakat bu işi tarını bile beslemek bir kıl-

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Ve gene güzel bir tesadüftür ki, Alparslan Öğretmen Okulu, Adır

Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

OLAY II

Okul 800 koyunu, 60 koyuna indirmek zorunda kalmıştı. Fakat bu işi tarını bile beslemek bir kıl-

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Ve gene güzel bir tesadüftür ki, Alparslan Öğretmen Okulu, Adır

Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

İkinci Dünya Savaşının bittiği yıllarda idi ki, Kolomb'un Hint Adalarına çıkması gü.i, adsız bir kahramanımız küçük bir deniz motorü ile Adır Adasına çıktı. Gene de Adır Adası talihli sayılırdı, çünkü onun tarihini okuyacaklar,

Adır Adası'nın yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

OLAY II

Okul 800 koyunu, 60 koyuna indirmek zorunda kalmıştı. Fakat bu işi tarını bile beslemek bir kıl-

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Ve gene güzel bir tesadüftür ki, Alparslan Öğretmen Okulu, Adır

Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

OLAY II

Okul 800 koyunu, 60 koyuna indirmek zorunda kalmıştı. Fakat bu işi tarını bile beslemek bir kıl-

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Ve gene güzel bir tesadüftür ki, Alparslan Öğretmen Okulu, Adır

Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

OLAY II

Okul 800 koyunu, 60 koyuna indirmek zorunda kalmıştı. Fakat bu işi tarını bile beslemek bir kıl-

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Ve gene güzel bir tesadüftür ki, Alparslan Öğretmen Okulu, Adır

Adır Adası'nı yakınında ve Van Gölü kıyısında kurulmuştu. Zaten adaya insan eli de bu tarihlere değmişti.

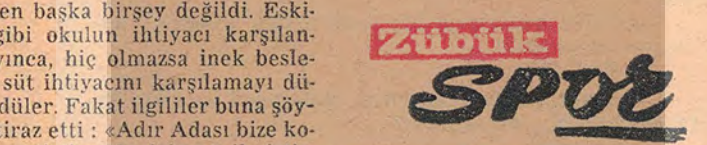
Okul bu adada, öğrencilerinin et ve süt ihtiyacını karşılamak için sekizyüz koyun besliyordu. Yazın koyunlar yayılıyor, kışın otlar biçiliyor ve sahile göç ediliyordu. Ediliyordu derken adanın günün birinde deprem veya benzeri bir afete gölün sularına gömüldüğünü sanmayınız. Elbette ada batmadı, ama yıllarca ada ile bağıntı kuran motorü battı. Bu, adanın batmasından daha önemli, halli daha güç bir olaydı. Şimdi orada, yazın otların yeşerdiğini, büyüdüğünü, sonbahar gelince sarararak, kuruyup döküldüğünü tahmin edenler var.

İnsanlar, son yıllar içinde bazı yerlere göçtüler. Ama Adır Adası ıppız, kimsesiz kaldı. Adaya gidebilmek, varabilmek için Alparslan Öğretmen Okulu ile Eğitim Bakanlığında yazın yazın yıllardanberi sirmektedir. Anlaşıyor ki, Adır Adasına varmak Malazgirt Meydan Muharebesi kazanılmadan daha çetin, daha güç bir iştir. İşte belgiti:

OLAY I

Motör battıktan sonra okul, Eğitim Bakanlığında bir yazı gönderdi. Küçük bir deniz motorü alınmasını istiyordu. Bakanlık, okula cevap verdi: «Deniz motorü almak için Bakanlığımız büççesinde tahsisat olmadıktan istenilen motorü alamayacağız.»

«Ay» dan, «Merih» ten yıllarca önce, topraklarına insan ayağı değdiğini bileceklerdir. Bu, adanın tarihinde gurur verici bir tesadüftür, fakat ne yazık ki yalnız tarihinde böyledir.

Zübük SPOR

«Bir memleketin kalkınması her şeyden önce gelir. Bunun için de kanaatime kalırsa, memleketi parti partı işlerini artık bırakmalıyız. Çünkü, parti çok olursa, hangisinin iktidara geleceği kestirilemeyeceğinden, bunların hepsini birden beslemek çok zordur. Onun içindir ki ben demokrasiden yanayım. Bir tek partili demokrasi olmazdır ki, ağıdın mı, haracın mı, fane mi her neyse, o partiyeye ne vereceğini bilirim!»

Bu sebeple dört partinin birleş-

«Bir memleketin kalkınması her şeyden önce gelir. Bunun için de kanaatime kalırsa, memleketi parti partı işlerini artık bırakmalıyız. Çünkü, parti çok olursa, hangisinin iktidara geleceği kestirilemeyeceğinden, bunların hepsini birden beslemek çok zordur. Onun içindir ki ben demokrasiden yanayım. Bir tek partili demokrasi olmazdır ki, ağıdın mı, haracın mı, fane mi her neyse, o partiyeye ne vereceğini bilirim!»

Bu sebeple dört partinin birleş-

«Bir memleketin kalkınması her şeyden önce gelir. Bunun için de kanaatime kalırsa, memleketi parti partı işlerini artık bırakmalıyız. Çünkü, parti çok olursa, hangisinin iktidara geleceği kestirilemeyeceğinden, bunların hepsini birden beslemek çok zordur. Onun içindir ki ben demokrasiden yanayım. Bir tek partili demokrasi olmazdır ki, ağıdın mı, haracın mı, fane mi her neyse, o partiyeye ne vereceğini bilirim!»

Bu sebeple dört partinin birleş-

«Bir memleketin kalkınması her şeyden önce gelir. Bunun için de kanaatime kalırsa, memleketi parti partı işlerini artık bırakmalıyız. Çünkü, parti çok olursa, hangisinin iktidara geleceği kestirilemeyeceğinden, bunların hepsini birden beslemek çok zordur. Onun içindir ki ben demokrasiden yanayım. Bir tek partili demokrasi olmazdır ki, ağıdın mı, haracın mı, fane mi her neyse, o partiyeye ne vereceğini bilirim!»

Bu sebeple dört partinin birleş-

«Bir memleketin kalkınması her şeyden önce gelir. Bunun için de kanaatime kalırsa, memleketi parti partı işlerini artık bırakmalıyız. Çünkü, parti çok olursa, hangisinin iktidara geleceği kestirilemeyeceğinden, bunların hepsini birden beslemek çok zordur. Onun içindir ki ben demokrasiden yanayım. Bir tek partili demokrasi olmazdır ki, ağıdın mı, haracın mı, fane mi her neyse, o partiyeye ne vereceğini bilirim!»

Bu sebeple dört partinin birleş-

«Bir memleketin kalkınması her şeyden önce gelir. Bunun için de kanaatime kalırsa, memleketi parti partı işlerini artık bırakmalıyız. Çünkü, parti çok olursa, hangisinin iktidara geleceği kestirilemeyeceğinden, bunların hepsini birden beslemek çok zordur. Onun içindir ki ben demokrasiden yanayım. Bir tek partili demokrasi olmazdır ki

Okul fıkraları

UÇ BABATORİK!
KÖYÜMÜZE yakın bir köyde bir şih «sevha» vardı. Bizim köyden saf bir adam da bu şihin derneği olmuştu. O tarihata girenler ibadet ede ede, sonunda erer, uçar demiliyordu. Biz de bu köylümüze suk sık,
— Ne zaman uçacaksınız bakalım... diye sorardık.
— Saf adam da şihin sormuş. Şih efendi «uçulmaz!» dese, kendisinin önemi, değeri kalıymıyacak. Onun için söyle demiş:
— Her kim ki, orucu bırakmaz, namazı eksiklemez, duadan kalkmazsa kemâle erer ve düşünde nur görür. Nur görülüp kalkar, hemen abdest alıp iki rikkâl namaz edası ve helâli ile «kamsıyla» helâllik-likan sonra, hiç arada dönüp bakmadan yola düşer, kendi boyundan yüksek bir yere çıkar da, üç kere,
— Destunur!.. Uçalım mı? diye sorarsa, sesine «uuu!» diye cevap alır, ya alamaz. Cevap alamazsa, demek ibadeti eksik, daha ermiş... Hemen evine dönüp ibadete geçecek... Yooook, gökten uç emri gelirse korkma, bırak kendini uçuruma, doğru Kâbeye gidersin...
Bizim bu saf köylümüzün bir de üveği oğlu var ki düşman başına, hergele mi hergele...
— Namaz niyazla, ibadette yapmışken köylümüze bir gece muradına ermiş, düşünde nur ayan olunca fırlamış vataktan, şihin dediklerini bir bir yapıp düşmüş yola... Ardına da hiç bakmıyor, dönüp baksa, üveği oğlunun arkasından geldiğini görecekti. Gide gide, yıldızlı gecede bir kayanın tepesine çıkıp başlamış:
— Destunur!.. Uçalım mı? Uçalım mı? Uçalım mı? Uçalım mı?
Kayanın altında oyuna gizlenen üveği oğlu,
— Uuuu yaa mübarek, uç!.. deyince bizimki,
— Ya Allah, destur ya pirl.. deyip fırlatıyor kendini.
Kayanın dibine çarpıp kendinden geçiyor: yara bere, kan içinde...
Üveği oğlu bunu sırtlayıp eve getirdi. Bir ay kendini bilmeden iniyerek yattı. Kendine gelince, kayadan düşüp yaralandığına bir türlü inandıramadık. Hâââ.
— Ben uçtum, Kâbeye gittim de geldim... deyip durur.
Kemal Koyas
BURSA

— Her kim ki, orucu bırakmaz, namazı eksiklemez, duadan kalkmazsa kemâle erer ve düşünde nur görür. Nur görülüp kalkar, hemen abdest alıp iki rikkâl namaz edası ve helâli ile «kamsıyla» helâllik-likan sonra, hiç arada dönüp bakmadan yola düşer, kendi boyundan yüksek bir yere çıkar da, üç kere,
— Destunur!.. Uçalım mı? diye sorarsa, sesine «uuu!» diye cevap alır, ya alamaz. Cevap alamazsa, demek ibadeti eksik, daha ermiş... Hemen evine dönüp ibadete geçecek... Yooook, gökten uç emri gelirse korkma, bırak kendini uçuruma, doğru Kâbeye gidersin...
Bizim bu saf köylümüzün bir de üveği oğlu var ki düşman başına, hergele mi hergele...
— Namaz niyazla, ibadette yapmışken köylümüze bir gece muradına ermiş, düşünde nur ayan olunca fırlamış vataktan, şihin dediklerini bir bir yapıp düşmüş yola... Ardına da hiç bakmıyor, dönüp baksa, üveği oğlunun arkasından geldiğini görecekti. Gide gide, yıldızlı gecede bir kayanın tepesine çıkıp başlamış:
— Destunur!.. Uçalım mı? Uçalım mı? Uçalım mı? Uçalım mı?
Kayanın altında oyuna gizlenen üveği oğlu,
— Uuuu yaa mübarek, uç!.. deyince bizimki,
— Ya Allah, destur ya pirl.. deyip fırlatıyor kendini.
Kayanın dibine çarpıp kendinden geçiyor: yara bere, kan içinde...
Üveği oğlu bunu sırtlayıp eve getirdi. Bir ay kendini bilmeden iniyerek yattı. Kendine gelince, kayadan düşüp yaralandığına bir türlü inandıramadık. Hâââ.
— Ben uçtum, Kâbeye gittim de geldim... deyip durur.
Kemal Koyas
BURSA

EVCİLİK
OTUZ, otuz beş yıl önce, komşumuz beyin çocukluğu bir köy çiftliğinde geçmişti.
Köy çocukları evcilik oynarlardı, her biri kendi evinden bir oyun için bir şey getirir. Bir gün yine oynarlarken buna da «Sen de yumurta getireceksin bugün» demişler. Korca korca kilerle sokulmuş. Annesi duysa kıyametleri koparacak. Sessizce kilerle girip yumurtaları almış, çıkarken bir de bakmış, annesi si geliyor. Hemen üç yumurtayı fese koyup, fesi giymiş başına. Annesi görünce bunu,
— Yine kilerden ne aldın, söyle bakayım diye zorlamış.
— Bir şey almadım vallâh diye yemin etmiş.
— Sen kilerle boşuna girmesin, ne aldın?
— Almadım, istersen ara!
Kadın başlanmış oğlunun üstünü başını aramağa; bir şey bulamayınca, günlüü almak için şaka olsun diye,
— Hay kerata hay!.. diye oğlunun başına vurmuş. Yumurtalar da kırılıp çocuğun başından aşağı yüzüne akınca kadın bir şey oldu sanarak korkuyla avazı çıktığı kadar,
— Komşular, koşun, yelini!.. diye avazı çıktığı kadar bağırırken çocuk da kaçıp dayaktan kurtulmuş.
Seher Filiz
ZONGULDAK

BEYAZ DUMAN
BENİ, Sivasla Tokat yolu arasında bir kazanın Köy Enstitüsüne tşyin etmişlerdi. Enstitünün manastır havasından kurtulmak için kazaya iner, altı ahr olan kahvenin peykesinde, kazaya yeni gelen genç doktorla oturur, derleşirdik.
Bir Pazar günü doktorla yine oturmuş, konuşurken kahveden içeriye savcı ile beraber bir jandarma çavuşu ve sonradan Söğütli köyünün muhtarı olduğunu öğrendiğimiz İri yarı bir şahıs girdi. Doğruca yanımıza gelerek doktora: Köylerinde bir cinayet olduğunu, otopsiye gidilmesi lâzımgeldiğini söylediler.
— Yiyecceek!..

PİŞİRİK
BİZ altı arkadaş, zar zor son sınıfa geçmiştik. Müdürcileri okula almazdı. Biz de sapağa giymesini sevmiyorduk. Düşünür bir kolayımı bulduk; orfaklaşa bir sapka aldık. Sapkamız hademede dururdu. Sabahleyin birimiz sapkayı kafasına geçirip okula girer, sınıfın penceresinden dışardaki arkadaşına atardı. Böylece tek sapkayla işi oluruna bağlamıştık.
Yalnız sapka, altımızın da kafasına uygun gelmediğinden, ben giyince gözetimce kadam iner, Naci'nin de, kelebek komuşu gibi, tepesinde kalırdı.
Bir gün okulu astık, kahvede pişti oynuyoruz iddialı pişirik partisi... Yeni yeni yemekleri ismarlayacak. Oyunun sonlarına gelmişlik. İki tarafın da oyunu bitirmesine 12 sayı istiyordu. Kâğıtlar kesildi, dağıldı. Ben elimdeki en sağlam kâğıt diye sekizliyi atarken, biri arkamdan beni dörterek, başka kâğıt atmamı seslendi. Başımı çevirmeden,
— Karışma ulan! diye bağırıldım.
Yine sekizliyi atmak için elimi kaldırdım, tam kâğıdı atarken arkamdaki elimi tuttu. Çocuklarda ses suluk yok, ben o zaman heycemden sanıyorum. Elimin tersiyle arkamdakine vurmak için kalkınca müdürle burun buruna geldim.
Müdür
— Pişirik de bilmiyorsunuz! dedi, kahveden çıktı. Ne ceza verdi, ne de bir şey söyledi... Ama biz de, bitirinceye kadar bir daha okuldan kaçmadık...
Erdal Bayrak
İSTANBUL

YİYECEK!
H. KAYNAK

— Yiyecceek!..

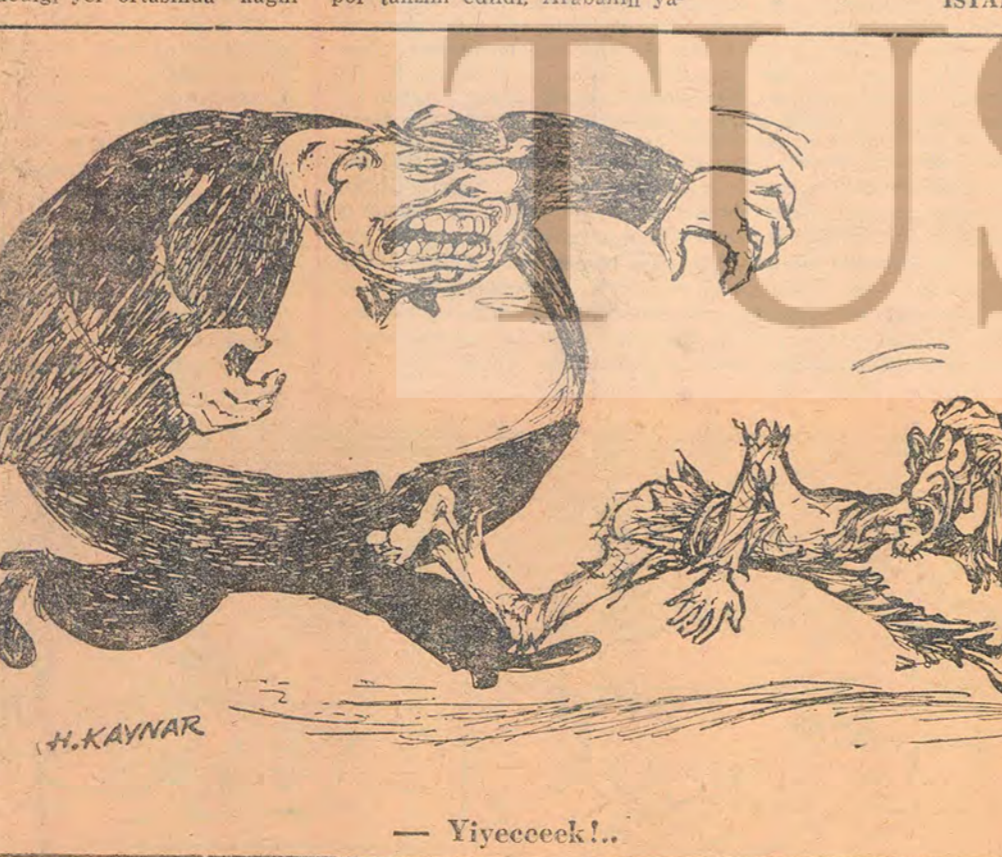
ALTIN HOCA YARIŞMASI

Gazetemizin açtığı mizah hikâyesi yarışması, okurlarımızın büyük ilgisini kazandı. Zübük, bu ilgiyi değerlendirmek amacıyla, yarışmayı kazanan hikâyelere vereceği armağanları daha da zenginleştirmiştir.
Her yıl yapılacak olan bu yarışmaya ALTIN HOCA YARIŞMASI adı verilmiştir. Yarışmada birinciliği alan hikâyenin yazarına, 500 lira ödülün başka dünyanın en büyük, en ünlü mizahçısı Nasreddin Hoca'mızın altından yapılmış bir plakası armağan edilecektir. Bu ölçülme manevâ değerinden ayrıca yüksek maddî değeri olan bir armağandır.
Yarışmada ikinciliği kazanan hikâyenin yazarına, önceden vadedtiğimiz 300 lira ödülün başka GÜMÜŞ HOCA armağanı verilecektir; bu, Nasreddin Hoca'nın gümüşten yapılmış çok zarif bir kabartma plakasıdır.
ALTIN HOCA ve GÜMÜŞ HOCA plakaları, çok değerli bir sanatçı kuyumcuya sipariş edilmiştir. ALTIN HOCA ve GÜMÜŞ HOCA plakalarının resimlerini gazetemizin 11 inci sayısında göreceksiniz.
Üçüncülüğü kazanan hikâyenin yazarına 200 lira ödül, ayrıca yirmencilige kadar derece almış olan yazarlara da birer diploma vereceğiz.
Bundan önce, yarışmaya girmiş olan hikâyeleri okurlarımızın derecelendireceklerini ilân etmiştik. Bunkaki sakıncayı gördüğümüzden, yarışma hikâyelerini derecelendirme işini bir yargıcılar kuruluna vermeyi daha doğru ve uygun bulduk. Gelecek sayımızda yargıcılar kurulu üyelerini ilân edeceğiz.
Ayrıca, eskiden ilân ettiğimiz gibi, yayımlanmış olan yarışma yazılarını okurlarımız da değerlendirecekler, birinciliği kazanan yazıya oy vermiş olan bütün okurlarımıza altı lira tutarında kitap armağan edilecektir.
Birinciliği, ikinciliği ve üçüncülüğü kazanan hikâyeler yabancı dillere çevrilecek ve yabancı dergilerde yayımlanması sağlanacaktır. Bu konuda şimdiden yabancı dergilerle iltisatı geçmiş bulunuyoruz.
Yarışma konusunda daha geniş açıklama ve bilgiye gelecek sayımızda bulacaksınız. Hikâyelerimizi bekliyoruz, gönderiniz.

DOKTOR BENİM
Doktor benim de gelmeni istedi, hep beraber dışarıya çıktık, doktorun Citroen marka küllüstür bir arabası vardı. Doktor, muhtara: «Sizin köye o-tomobil gider mi?» diye sordu. Muhtar «Ne diyon tohtor bey, sosamı var, gitmez olur mu» dedi.
Hep beraber arabaya bindik, hayli gittikten sonra muhtar, doktora «Sola sağ» dedi, sola sap dediği yer ortasında kağıt tekerleklerinin izi bulunan sürülmüş bir tarla idi.
Arabanın zorlamasından radyatör su kaynatılmağa başladı. Zorla köye gelebildik. Doktor arabanın radyatör kapasını açarak muhtara «Ben ölüye bakmağa gidiyorum, sen şu delikten arabaya temiz bir su koydur» dedi.
Biz otopsiye gittik, doktorun yanında hiçbir aleti bulunmadığı için ünlünün kafatası odun tasteresiyle kesilecek gövde, rapor tanzim edildi. Arabanın yanına döndüğümüzde radyatörün kapığı kapatılmıştı. Hep beraber arabaya bindik, daha beş on metre gitmemiş ki motor den beyaz bir duman yükseldi, doktor telaşa muhtara «Ne koydun sen bu radyatörün içine?» dedi.
Muhtar yaptığından memnun, ağzı kulaklarında,
— Ne goyacak tohtor bey, köyümüze ilk defa geliyon, su goyacak kadar izansız değüllük ya, aryan gödük! demez mi...
Ziya İşin
İSTANBUL

HER EVE BİR KİTAPLIK
HER Km2 1000 KİTAP

KİTAPÇINIZ HALİM ŞEFİK

TEK DELİK

— Hmm... demek ne iş olsa yaparsın; yani bir boka yarayan takımından... hi? öyle mi?
Başımı eğdim, sesimi çıkarmadım.
— Okuman yazman var değil mi?
— Var...
Zile bastı. Koşup gelen adamına:
— Bunu Hasan kalfaya götür, bir puvantör istiyor du, sor bakalım işine yarar mıymış...
Dışarı çıktığımız zaman sevincimden uçuyordum. Adamın arkasından, harç, tuğla, taş, demir yığınlarının arkasından sıçrayarak gittim. Makaraya üst katlara harç taşınan yerde bir adam iskele üstünde çalışan işçilere bağırıp çağırıyordu. Beni getiren adam, bağırın adama:
— Bunu beyefendi gönderdi... dedi.
Hasan kalfa bu adam olacaktı; başı hep yukarıda, işçilere bir şeyler söylüyordu. Başımı çevirmeden:
— Neymiş o? dedi.
— Puvantör olarak çalışacakmış da...
— Haa... iyi... çalışsın... Sen misin o?
— Ama başı hep yukarıdaydı.
— Evet, benim! dedim.
Daha bize bir kere bile bakmamıştı, yine başı yukarıda:
— Gelen malzemeyi hiç sektirmeden yazacak, anbarcıya vereceksiniz!
— Başlaştıne...
— Sonra... Anbardan çıkan malzemeyi de çıkış diye yazacaksınız... anladın mı?
— Anladım...

Aziz Nesin'in Romanı

— İpi bu yana geçir... Müteahhidin yolladığı bütün malzemenin hesabını sen tutacaksın... Hecey, makarayı çek, makarayı!... Defterin bir yanına girenleri, bir yanına çıkarılmalı... O yana değil o yana değil ulan...
— Ne yana dersiniz o yana yazalım...
— Bak, sola, sola... geçereyvi geri alın... Haydi git defteri al da başla...
Herhalde bu son sözü banaydı. Başımı iskeledeki işçilerden çevirmiyorduk ki sorayım. Arkama baktım, beni getiren adam da gitmiş...
— Ne bakıp duruyorsun, git şantiyeden defteri istel...
Kalfa, başını bana çevirmeden, bana bakmadan, beni görüyordu mu, neydi?...
— Beton kalıplarını alın yukarı!... Daha ne duruyorsun oğlum, git şantiyeden defteri al...
Herhalde bana söylüyor olmalıydı. Şantiye binasına gittim, çalışanlara bakına bakına, beni kalfaya götürün adamı arayıp buldum. Çekine, çekine:
— Defter varmış... dedim.
O da beni başka birisine götürdü:
— Puvantör olarak çalışacak, defterleri istiyor... Masada oturan adam, başımı kaldırdır sordu:
— Kim söyledi?
— Beyefendi!..
— Haa... peki!..
Dolapları çıkardığı dört defteri uzattı:
— Bu işçi defteri, bu gündelik defteri, bu anbar defteri, bu mazeme defteri... Biliyorsun değil mi?
Neyi bilmem gerektiğini anlayamamıştım. Ama bilmiyorum desem, işe almazlar korkusuyla:
— Biliyorum!.. dedim.
Dört defter koltuğumun altında şaşkın şaşkın durdum.
Burası nasıl yerdi, bunlar nasıl adamdı, bunlar ne defteriydi?... Ben böyle şaşkın durdumken, oradakiler yerlerinden kalktılar, kimisi ceketini giydi, kimisi üstündeki iş gömleğini çıkardı. Güllüğe konuşa kapıdan çıktılar, ben de onlarla çıktım. İşçiler de paydos etmişlerdi.
Şantiye binası kapısı önünde, elimde dört defterle kala kaldım. Birdenbire çok sıslacak bir durumda kalmıştım; olup bitenleri bir türlü kavrayamıyordum. İkinci iş bulmanın bu kadar kolay olduğunu aşıyordum. Sonra da, bana iş veren bu adamlar benim kim olduğumu, adı mı bile bilmiyorlardı; nasıl olmuştu da bana güvenmiş-

ni Enayi mi Belledin

HER EVE BİR KİTAPLIK

KİTAPÇINIZ HALİM ŞEFİK

— Yiyecceek!..

terdi? Ya bu defterleri elime nasıl tutuşturmuşlardı?... Hepsinde önemli iş bulmuşum ama, bu nası işti, bana kaç para vereceklerdi? Bu karmakarışık düşünceler içinde şaşkın dururken kafamın önüne geldiğini fark etmişim. Önümde duran adamın kalfa olduğunu bile konuşunca anladım.
— Adın ne senin?
— Hele şükür, bir adımı soran çıktık.
— Ferit!..
Bu adam, bir kere bile yüzüme bakmadan konuştuğu halde, nasıl olmuş da beni tanımıştı. Sonradan orada çalıştığım günler içinde, bu adamın kendisinden küçük, aşağı olanlarla, az kazanlarla, meselâ işçilerle, ustalarla onların yüzlerine hiç bakmadan konuştuğunu gördüm. Böylelerinin suratlarına bakmazdı ama, insanilecek gibi değil, bakmadan onları görürdü. Ancak müteahhitle, mühendisle, onlar gibi adamlarla konuşurken yüzlerine bakardı. Bu adamın bir huyu daha vardı; iki-üç kişiyle aynı zamanda konuşurdu. Yani iki-üç kişiye bedel bir adamdı. Teke tek konuşması için, karşısına yine müteahhit, mühendis, patron gibi üstür. Bir adam olması lâzımdı. Kayseriliymiş, küçükten inşaat işçiliğine başlamış. Hem kendisinin sık sık, hem de başkalarının söylediğine göre, mühendisleri bile ebenden çıkarıyordu. Uzun yıllardan beri, bu inşaatı yapan müteahhitlere beraber çalışıyordu. Son derecede zeki, kurnaz, hafızası kuvvetli, işbilir ve çok çalışkan bir adamdı.
Hemen hemen bana sırtım dönmüş gibi:
— Yarım sabahtan işe başlaştın! dedi.
— Pekiyi... dedim.
— İşbaşı sekizde... Sen yedibuçukta burada olmalısın ki, postabaskıdan çalışan işçilerin isimlerini alalım Uzaktaki otuyorunsun?
— Sustum. O büsbütün bana arkasını dönercek:
— Yerin uzaksa, burada kal dedi.
Hem yürüyor, hem söylüyordu:
— Anbarcıya git, benim için söyle... Sana kalacak yer göstereyim...
Hem söylüyor, hem gidiyordu. Onun her zaman böyle yaptığı sonradan öğrendim. İşçilerle konuşurken döner arkasını, elleri arında, hem gider, hem anlatırdı. Kendisiyle konuştuğu işçi de, onun arkasından gidecekti. Ben bunu bilemediğim için, olduğum yerde durmuştum. O boyuna mırıl mırıl konuşarak gidiyordu. Ben adamı deli zannetmişim. En son kulağıma çarpan sözleri şunlardı:
— Erkenden... Saat yedi dedi mi, hop... (Devamı var)

HER EVE BİR KİTAPLIK

KİTAPÇINIZ HALİM ŞEFİK

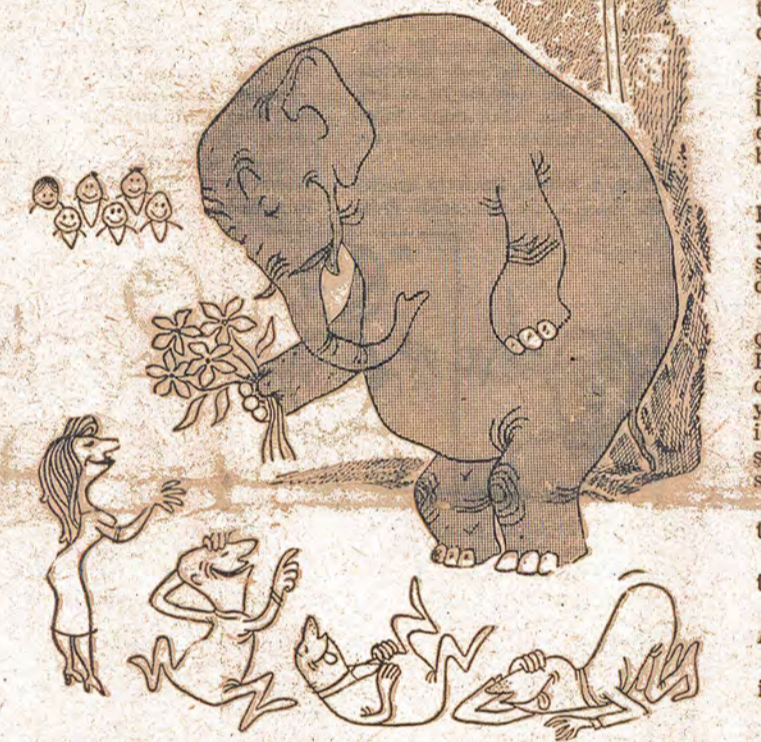

— Yiyecceek!..

Kadın ve Fil

BİR FİLİN, BİR KADINA
AŞK MEKTUBU
M UHTEREM hamdendi. Siz, sirkimin ilk temsilinde ön sıralardan birinde otururken gördüm ve o andan itibaren bütün varlığımı size verdim. Benim hassas ruhuma altmış eden güzelliğinizi burada kaleme ifadeye bilemem imkân var mı? Ne olur... Cumartesi günü temsiline tekrar gelin. Bakın size ne numaralar göstereceğim. Eğer bana yüz vermezseniz, benim gibi artist bir filin bütün olağanüstü kabiliyetleri sabun köpüğü gibi sönecektir. Buna kalbiniz razı olur mu? Temsilime gelin bekliyorum.
BİR KADININ, BİR FILE
AŞK MEKTUBU
S AYIN fil beyefendi. Bir fil de olsanız, göstermiş olduğunuz iltifatlar beni ziyadesiyle memnun etmiştir. Çün-

için yeniden doğuş olacaktır. Ne olur. Bana müsait bir pas ver.
BİR KADIN, BİR FILE
AŞK MEKTUBU
UZUM.
K Beni ne zannediyorsun. Ortalık malı mıym ben? Hem kocam çok kıskançtır. Maamafih hoşuma gitmiyor da değilim. Kim bilir ne kuvvetli kollarım, ne kıvrak hortumum vardır. Cumartesi gece yarısı sirkden kaç gel. Seni hasretle bekliyorum. Aman güllü yama hasa. Kocam çok kıskançtır.

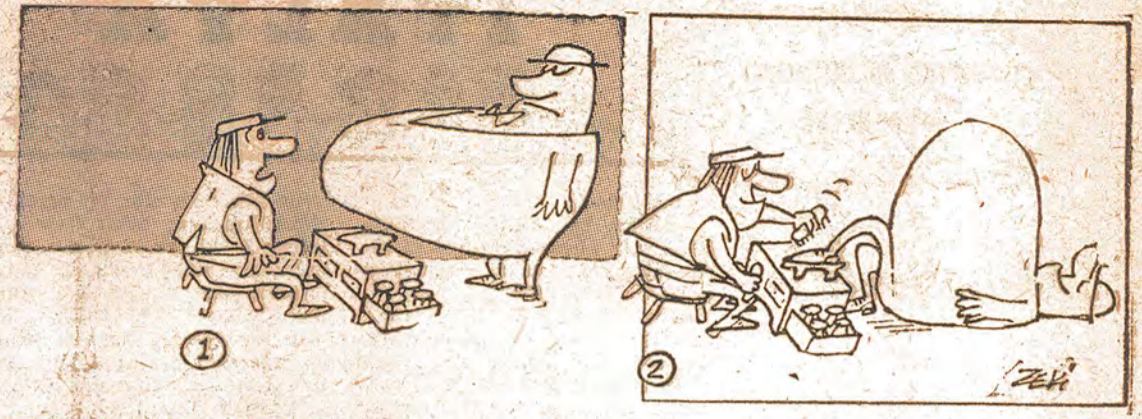
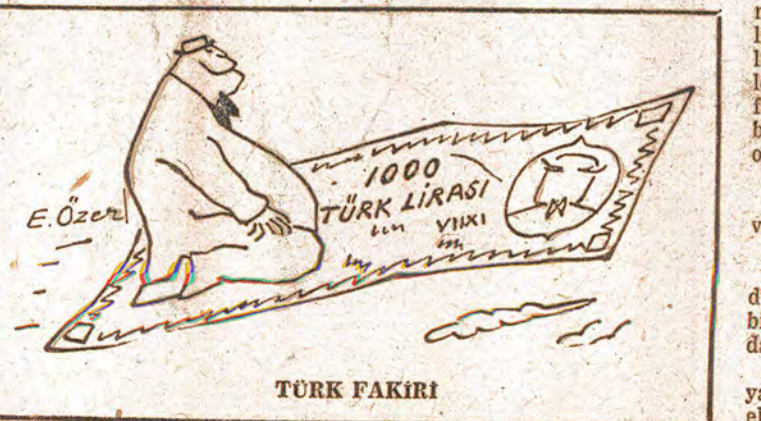
kir, kimsen gelirse gelsin kadın iltifatları hoşlanm. Mesela bana sokakta bir hamamla «Abla... Paketini bagaja yerleştiriyim mi?» veya bir şöförün «Bayan... arabam ol seni idare edeyim» gibi laf atmalarına bayılırım. Hele sizin gibi bir yıldızın sömümesine dayanmam. Cumartesi günü temsile muhakkak geleceğim.

GAZETELERDEN
«A. Sirkinin Cumartesi günü temsilinde C. adlı bir fil akla hayale gelmez numaralarla seyircileri mestetmiştir. Münekkerler böyle bir şeyi hayatlarında görmediklerini ifade etmişlerdir. Hele C. nih ön sıralarda oturan bir bayana kocaman bir güllü takım edisi şahane idi.»

BİR FİLİN, BİR KADINA
AŞK MEKTUBU
E VÇİLİM.
S Aşkımın, sadece haftanın bir kaç gününde seni uzaktan görmeye yetinceğini sanıyorsun aldandığını. Bu aşk beni öldürdücek. Her haftada yüz kilo zayıfladığımı söylersen, için ciddi yetini anlarsın. Seni tekrar görmek, başbaşa görüşmek benim

BİR KADININ, BİR FILE
AŞK MEKTUBU
AIN...
H Beni iflah ederek yüzüme baktın. Temsillerde yüzüme bile bakmıyor, bir satirek mektubunu bendem esirgiyorsun. Harf o çalgınca «Seni seviyorum, sensiz yaşayamam» gibi laflar... Ahhh! Siz erkekler yok musunuz... Allah topunuzun cezasını versin.

GAZETELERDEN
Bir kadın fil doğururken çatlایp ölmüştür.
Turgut TÜRSEN
IZMİR
Bu okurumuzu yazı parası 50 lira 31 Mart gün ve 916 sayılı makbuzla gönderilmiştir.

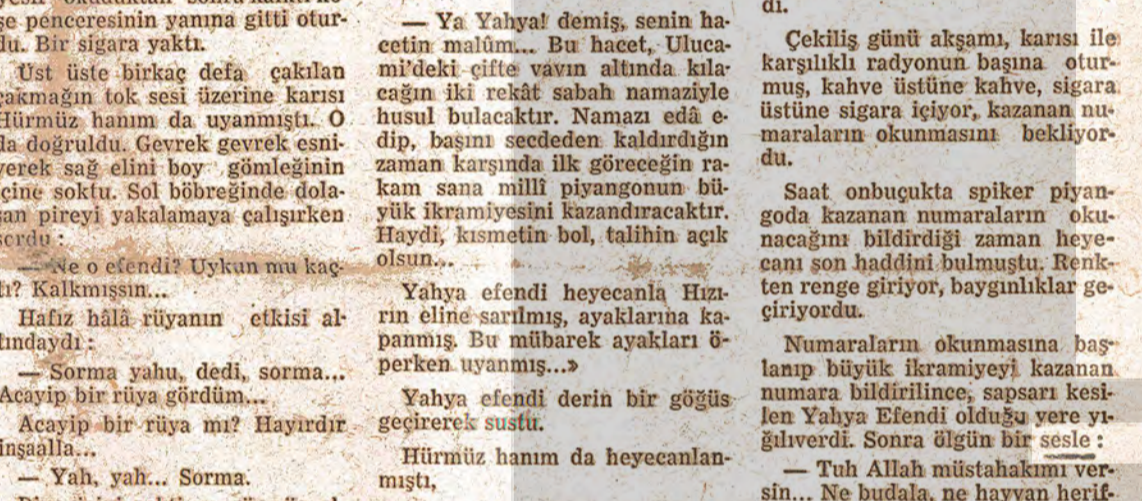

Büyük İkramiye

YAHYA efendi, millî piyanogoya pek düşkün bir zattı. Hemen hiç bir çekilişi kaçırmaz, her defasında birkaç biletle alırdı. Bugüne kadar büyükçe bir ikramiyeye kazanmıştı ama, o yine mütevekkildi:
— Eh, kismet bu, bilinmez, derdi. Bakarsın! hiç umulmadık bir zamanda küt diye vurur... Sabretmek lâzım.
Son çekilişte de aynı nekaratı tekrarlayan Yahya efendi, o akşam yatışı namazından sonra yazına girdi, derin bir uykuya daldı.
Gece yarısına doğru soluk soluğa, kan ter içinde uyanı... Gözlerini açarak şaşkın şaşkın etrafına bakındı... Sonra, derin bir göğüs geçirerek doğruldu.
Çok tuhaf bir rüya görmüştü. Birbirini arkasından birkaç rabbiyesir okuduktan sonra kalktı köşeye penceresinin yanına gitti oturdu. Bir sigara yaktı.
Üst üste birkaç defa çalkan çakmazın tok sesi üzerine karısı Hürmüz hanım da uyanmıştı. O da doğruldu. Gevrek gevrek esniyerek sağ elini boz gömleğinin içine soktu. Sol bacağında dolan şerh piyeyi yakalamaya çalışırken sevdi:
— Ne o efendi? Uykun nu kaçtı? Kalkmışsın...
Hafız hâlâ rüyasının etkisi altındaydı.
— Sorma yahu, dedi, sorma... Acayip bir rüya gördüm...
Acayip bir rüya mı? Hayırdır inşallah...
— Yah, yah... Sorma.
Diye içini çekti ve görmüş olduğu rüyayı anlatmaya başladı:
«Bir kanlı gecemi... Hacı Hayrullah'ın oğullarının evinde imişler... Erkekler bir yanda, ka-

şil kavuk ve yeşil çübbeli, kırmızı cedikli ak sakallı, nıranlı bir piri fânî belirmiş... Ağır adımlarla odanın ortasına kadar gelmiş... Sonra davudî bir sesle:
— Eesselâmü aleyküm ya müminin!...
Diye onları selâmlamış. Onlar da tekbir alır gibi bir sesle:
— Vealeykümüselâm ya Hzir...
Diye karşılık vermişler.
Meğer bu zât, Hızır Aleyüsselâm'ımış...
Herkes eline, ayağına kapanıyor, o da herkese aynı bir şey söylüyormuş. Bir aralık Hızır, kapı dibinde heyecanlı titreyen Yahya efendi'ye dönmüş. Ağır adımlarla ona doğru ilerlemiş, sürmeli siyah gözlerini gözlerine dikerek elini omuzlarında gezdirmiş ve yine o davudî sesiyle:
— Ya Yahya! demiş, senin hacetin malûm... Bu hacet, Ulucacığı ile Eyyfel'in altından geçen keçiye kavuşmuş. Sigara üstüne sigara leiyor, kazanan numaraların okunmasını bekliyorsun.
Saat onbuçukta spiker piyanogoda kazanan numaralarını okunacağını bildirdiği zaman heyecanlı son haddini bulmuştu. Benlikten renge giriyor, baygınlaşarak geçiriyordu.
Numaraların okunmasına başlanıp büyük ikramiyeye kazanan numara bildirilince, sapsarı kesilen Yahya Efendi'ye velle ye güldürdü. Sonra üğün bir sesle:
— Tuh Allah müstahakımı versin... Ne budala, ne hayvan herifim benim!...
Diye inledi.
Kocasının bu halini göreyek şaşırarak Hürmüz hanım,

— Ne var ayol, nooldu?...
Diye heyecanlı sorunca, zavallı Yahya efendi bittin ve baygın:
— Ne olacak yahu... Daha ne olacak?... Hızır her şeyi olduğu gibi söylemiş ama, bu kör olası gözler, herifin kıcıkındaki yamaları gördüğü hâlde, orta yerdiki sıfırı görüp farkedememiş...
— Eee?...
— Esi, büyük ikramiye beş yüz beş numaraya vurdu işte...
Turgut SAIMER
BURSA
Turgut Saimer
Bursa
Bu okurumuzun adresine yazı parası olarak elli lira 30 Mart gün ve 1081 sayılı makbuzla gönderilmiştir.

BİR KADININ, BİR FILE
AŞK MEKTUBU
GAZETELERDEN
Bir kadın fil doğururken çatlایp ölmüştür.
Turgut TÜRSEN
IZMİR
Bu okurumuzu yazı parası 50 lira 31 Mart gün ve 916 sayılı makbuzla gönderilmiştir.

BİR KADININ, BİR FILE
AŞK MEKTUBU
GAZETELERDEN
Bir kadın fil doğururken çatlایp ölmüştür.
Turgut TÜRSEN
IZMİR
Bu okurumuzu yazı parası 50 lira 31 Mart gün ve 916 sayılı makbuzla gönderilmiştir.

OLAYLAR-Alaylar

YA BUNDADIR YA BUNDA
HELVCACININ KIZINDA
S uadı arıyan ve bizde ilk defa ki, aranan suçlu bulunamıyor. Kadeş yapurundaki rezalestin sorumlusu kimdir? Kimisi İdari makamlar diyor, idari makamlar «Suçlu biz değiliz. Denizcilik Bankası suçludur» diyor. Denizcilik Bankası «Neden ben suçlu olayım, asil suçlu gençler» diyor. Gençler «Suçlu kaptağın» diyor, kaptağın «Universite» diyor. Bu arada kimin sorumlu olduğu bulunamıyor.
Hani, yutturmam diye bir oyun vardır ya ona benziyor:
— Yolda giderken bir karga ümitsiz buldum, için güzele fışık tizime doldurdum, evirdim gevirdim, evirdim çevirdim Ha-

san'a yutturdum. Hasan'ın eşi bağırdı:
— Yutturmam...
— Ya ne yaparsın?
— Eviririm çeviririm Muallâ'ya yuttururum...
Kimse yutmaz, yutmaz, en sonunda dalgın birisi yutuverir.
Kadeş rezalesti sorumlusu da öyle. Kimse üstüne almıyacak, almıyacak, en sonunda da birisinin üstüne yükleyecekler...
Oysa bizim ülkemizde sorumlu bulmanın klasik yolu vardır, bir çimacı, bir kapıcı, bir odacı yok mu, hemen sorum'u, suç'u da üstüne yükleyiversinler. Bu adamların sorum yüklenmekten başka işleri var mıdır ki...
KOLTUK ALTINDAN
B u dar, bu sıkışık, bu parasız zamanımızda neden hükümetin hacc'a gitmeye izin veriri de döviz kaybederiz diye düşünür durur, bir türlü bunu anlayamaz. Bir gazete haberi, bu düğümü çözdü. 46 yaşında Bekir Sehitattin adında bir haccı olmak için pasaport istemeye gidince bir de bakmışlar ki askerliğini yapmamış... Asker kaçığı müslüman haccı olacak.
Döviz kaybı uğruna da olsa, hükümetin neden bu yıl haccı verdiğini şimdiki anlamadık; bütün asker kaçıklarını yakalamak istiyor.
Boşuna mı söylenmiştir: «Çok hacıların çıktı haccı zirir beğalde»
ALİSTİK
Fıkırayı bilirsiniz; adam Paris'e gitmiş de Eyyfel'in altından geçen birisi kulemin tepesinden atlamış. Adam, evyah parça parça oldu diye gözlerini yummuş, parmaklarının arasından bakmış ki, kuleden atlayan adam düştüğü yerden kalkmış. Üstünü başını silkiyor. Silkişikten sonra da tekrar Eyyfel'e çıkmış, hoop bir dâha atlamış. Yine düştüğü yerden kalkıp üstünü silkişmiş, bir daha kuleye çıkarken onu şaşarak seyreden adam,
— Alıştı artık alıştı... deyip yürümüştü.
Bizler de ilkten çok yadırgadığımız şeylere giderek alışıyoruz. Bir gazetede şu resim altı yazısını okuyalım:
«Hükümetimizin İktisadi durumunu gözden geçirmek üzere Ankara'ya gelen DECE Değişikliği Genel Sekreteri Kristenson diin İlgilî bakanların bir toplantı yapmıştır.»
Bu haber sizi hiç yadırgatmıyor değil mi, eh alıştık alıştık...
Adam açıklamak istemediğimiz bir profesör dostum, bir gece içkiyi çokça kaçırpı Emniyet Müdürlüğüne gitmiş. Sabaha karşıyım, kapıda:
— Nerde nöbetçi müdürü? Diye sormuş, elini kolunu sallayarak gümüş içeri. Nöbetçi müdürü, polisleri uyardımsın.
— Gezdirin bana burasını... demiş.
Bir müfettiş, bir müsteşar sanmışlar onu. Her tarafı gezdimişler, sonra kahve ikram etmişler, sorularına cevap vermişler. En sonunda nöbetçi müdürü utana sızıkla,
— Affedersiniz efendim, demiş, adımıza görebilir miyim...
— Ne yapacağınızı adımı, bir vatanışım işte...
Baskın teftiş yapıldıklarını sanarak daha çok korkmuşlar. Ama en sonunda herkesten herhangi vatandaş olduğunu sorunca polisler diklenmişler:
— Pekiyi, gece yarısı ne diye buraya geldin?
— Hihihi... Siz her gece bizi sahlara kadar bekliyorsunuz, bu gece de bakayım bizi nasıl bekliyorlar, ben de onları bekliyeyim bir gece dedim.
Hükümetin iktisadi durumunu o gözden geçirir, bu gözden geçirir, galiba yalnız hükümet kendisi gözden geçirmez. Hani insanın da lip içeri:
— Hep siz gözden geçiriyorsunuz, şunu bir de biz gözden geçirelim... diyesi geliyor.
GREV Mİ?
2300 çöğü grev yapacakmış.

Allah Allah... Onlar oldum bitim grevde değiller mi? Bizim bildiğimiz, grev yaşayana karşı, şimdiki dek çöğüler hep grevdelerdi de yüzlerini anek bayramdan bayrama görebilirdik.
YAPTI...
«Yapmak, etmek, eylemek» yardımcı fiillerinden öb... Bu yardımcı fiiller, çoğun arabe kelimelerin ardından gelir; ama türkçede kullanılmaları hiçde gerekmez. Gazeteler, şaşlı bir dil çikardıkları ortaya. Şu haber başlığında lütfen bakınız:
«İnönü, Gümüşpala ile bir görüşme yaptı.»
Görüşme yapılmaz, şimdiki kadar hiç kimse görüşmenin yapıldığını görmemiştir.
«İnönü, Gümüşpala ile görüşüş» deseler ne olur, bilmem ki...

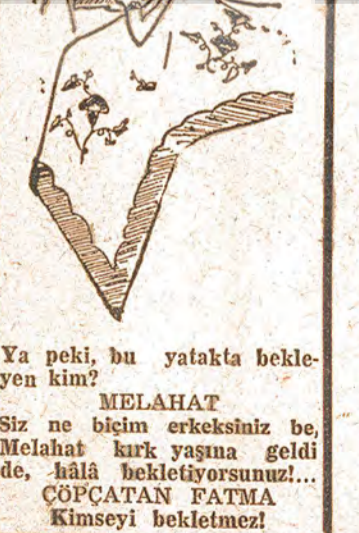
Bu güzel masa örtüsünü yapan kim? MELAHAT

Bu güzel yemek takımını yapan kim? Gene MELAHAT

Pekiyi, ya bu yatak takımını yapan kim? Gene MELAHAT

Ya peki, bu yatakta bekleyen kim? MELAHAT
Siz ne biçim erkeksiniz be, Melahat kırk yaşına geldi de, hâlâ bekletiyorsunuz... ÇOPÇATAN FATMA Kimseyi bekletmez!

AZ BİLECEK ÜZ BİLECEK AZİZ NESİN

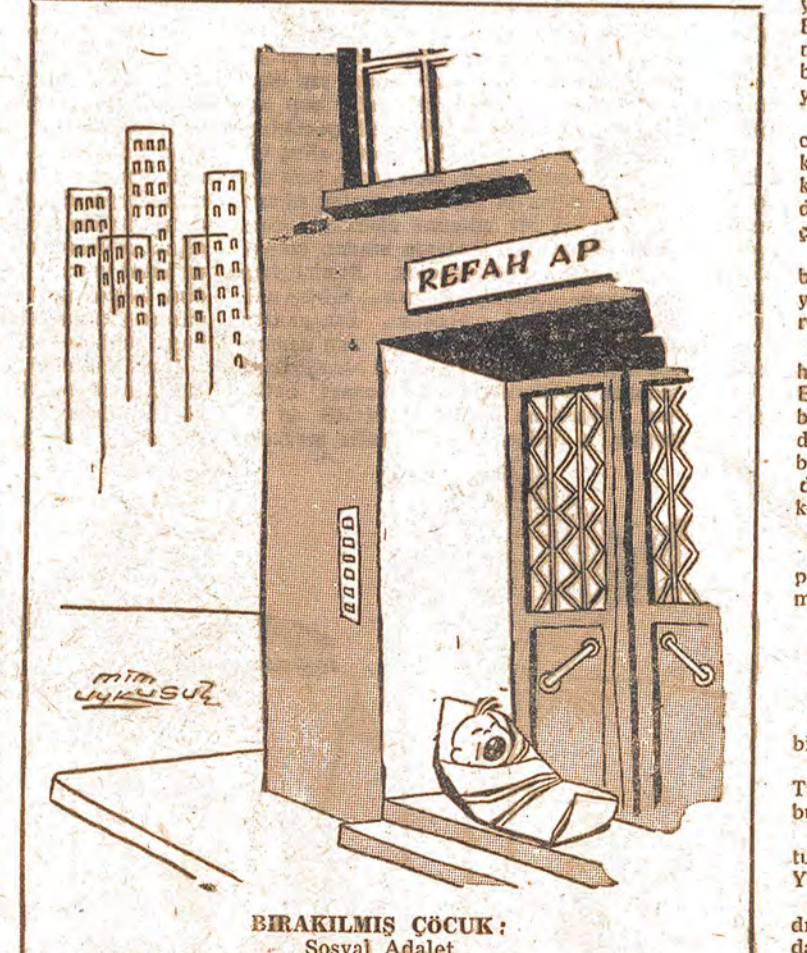
YİNE GEÇ KALDI
Kemal Balikesir, anektodlardan ciltlerle kitaplar dolacak bir generaldir. Tümen komutanıyken generalin kıtasında biz de görevliydik; O'nun gerçek bir öze dayanan yaratıcı olayları yasadık ve çok duyduk.
Kemal Balikesir, Kağızman'da alay komutanıyken, bir 30 Ağustos günü askerî birlikler Zafer Bayramı törenine çıkırlar. Kemal Balikesir bir de bak ki, askerlerden başka kimse yok; hiç bir sivil gelmemiş. Sinirlenen Balikesir sorar:
— Nerde kaymakam?
— Yok!...
— Nerde su?
— Yok!...
— Nerde bu?
— Yok!...
Sivilleri yaka paça getirtilir,

en öndeki kaymakama sorar:
— Bu Zafer Bayramı kimin için?
Kaymakamda ses yok.
— Millet için değil? Nerde millet? Siz neredesiniz?
Kaymakamda yine ses yok. Kemal Balikesir şöyle der:
— Otuz Ağustos'u, otuz bir Ağustos yaptım. Yarın hepimiz burada toplanacağız, 30 Ağustos kutlanacak!...
Zafer Bayramı töreni bir gün sonraya kalır.
18 Martı Çanakkale Zaferini kutlamaya giden general, Kadeş yapurunda rezale çıkırdı, bu rezaleli telâfi için, Çanakkale'de bir tören daha düzenlendi.
18 Mart iptal edildi, 29 Mart yapıldı; yani 18 Martı 29 Mart yaptık...

bulmaca

KELLENİZİ ÇALIŞTIRIN
Geçen yıl Viyana'da toplanan Uluslararası Tiyatro Enstitüsü 27 Mart tarihini Dünya Tiyatro günü olarak kabul etmiştir. O gün, tiyatrolar halka parasız oyunlar gösterecek, sanatın bu kolu radyolarda, gazetelerde, şurada, burda övülecek, halka sevdiştirilmeğe çalışacaktır.
Bunun için olsa gerek, Dünya Tiyatro gününde, Tepebaşı salmesinden Recep Bilginer'in ile telif eseri olan «Gazeteciden Dosta» adlı üç perdelik komedisi kaldırıldı; yerine Arthur Miller'in «Satıcının Ölümü» konuldu.
Recep Bilginer'in oyunu kötü mü idi, seyirci mi bulamıyordu, çok mu oynatılmıştı?
Oynamaya başlayalı - on bir oyun verildi idi - seyircisi de vardı, beğenilmmişti de!
Ama karşısına Arthur Miller çıkarılınca ne yaparsın Recep? Sus, sus oldu.
Biz de uluslararası tiyatro gününü böyle kutladık işte...

BEDAVA TIYATRO
27 Martta, tiyatroya gitmek imkânı olmayanlar için Şehir Tiyatrosu bütün sahnelerinde bedava temsiller veriyordu.
Göçün temsil edildiği Yeni Tiyatro müstesna! Her halde Cevat Fehmi Başkut'un bir komediyi kahramanı, çıkarından başka bir şey düşünmeyen kapıcı Hüseyin buna razı olmamıştır.
Ama öteki tiyatrolarda da seyircilerin çoğu, kırkiki bayanlarla kerli ferli bayırdı. Sahiden imkânları olmayan halk da, kapıldan «davetiyeniz var mı?» diye geçiriliyordu.
Meğer, bedava tiyatro seyredilemek için fakir halkın Belediyeye başvurarak davetiyeye almış geçiyorlarmış!
Belki de oradan birer «fakir hal ilimhaberi» de isteyebilirlerdi. Elbet mahalle muhtarları bunun için bir para alacak, adamaçız gidip gelmek için dolmuş ya da otobüs parası da ödeyecek, kapılarda sıra bekleyecek, yarım gün kaybedecek.
Bedavacılık kolay mı?
— Bunun en ucuzu yine de bilet parasını verip iki saatte işi halletmekti.

BIRAKILMIŞ ÇOCUK:
Sosyal Adalet

Beni Enayi Mi Belledin?

EL, etme eyleme oğlum, sen bu İstanbul sevdasından vazgeç... Her nereye gidersen git, işte ben sana destur, İran'a git, Hind'e, Yemen'e git, Çin'e Macin'e git, İstanbul'a gelince, ıh... Ocağı batsın o İstanbul'un, gidilmez o cenabet yere... Sen gel, haba sözü dinle yigitim.

Ne? İlle de gideceksin he mi? Çok dizini dövceksin başını taşlara çalacakmışın ya, kaç para eder, iş isten geçecek... Şuna bak hele, İstanbul'un taşı toprağı altınmış... Altın değil ya, İstanbul kaldırımları bütün zümrüt zeberec bezeli olursa, sana bana ne, hey benim avanak oğlum...

Ulan sapa, sen babandan akıllı mısın ki, İstanbul'a gidip soyuluyacaktım... Övünmek gibi olmasın, eyvel Allah'ın sonra büyüklüğün hayır duaları sayesinde dünyaya kazık almış hatırı sayılır ve de parmakla gösterilen eşraftan bir kişiyken, ben o İstanbul'da boyunum ölçünümü aldım da, sen daha kıssadan hisse almaz mısın?

Beri bak, dinle biyol babanı... Bizim kulugumuz, daha çocukluğumuzdan bu İstanbul lıflarıyla dolmuş. Rahmetli Bedir amcamın oğlu gitti, «Derimizi yüz mediklerine çok şükür, İstanbul ahalişinde insaf, merhamet kalmamış hemeriler» diye cisibül döndü. Yigenerden Rifat gitti, gitimesiyle dönüp «Bu İstanbul'da adamın donunu ayagından habersizden çıkarıp da şaşak şalvar diye gene kendine satarlars» diyerek nasıl dolandırıldığını anlattı. Yusuf Çavuş'u derssen, trenden inip İstanbul toprağına ayagını basma, bir herif peydahlamp «Vay yigemin» diye boyuna sarıllarak, bizim köyden ve de Yusuf Çavuş'un akıllı başı çikmiş: «Senin adın neydi, der hele... Ben köyden çıkışın sen daha beyheidin...» diye diye her lafı, her bir köy haberini Yusuf'un ağzından alıp, akıllı bayız diye Yusuf Çavuş'u soymuş, bir meteliksiz bırakmış. Sarı Cemil, bunu bildiğinden trenden İstanbul'da iner inmez boyununa sarılıp «Beni tamadın mı vay yigemin» diyen herifi «Ulan çavuşuz, Yusuf Çavuşu da sen böyle soymuşsun, biz derimizi iyi yerden aldık, savull» diye eliyle avayılı itelemiş, bunun üzerine herif «Kusura kalma hemşeri, bizi madara ettin, biz de başka kapıdan yolumuza bakalım, gel hellâlaşalım diye muhabbetinden sarılımsın bir daha, nereyece bogaçak Cemil'i. Paçakasnak girmişler birbirlerine... Sarı Cemil kurtulup işkelenmiş gelmiş, vapur bileti alacak, bir de elini atmış ki kese yok... «Kese şiti, kesem, evyah kesem...» diye aksamaçak kırır dönüp ordaki milleti güldürmüştü.

Süleyman'ın derssen, otobise binmiş, kağıtların bun ortada sandık hesabı aralarına alıp sıkıstırılmışlar. Süleyman kendini cennet hurileri içinde bilip gevşemiş, gözleri süzülmiş. Biletçi başına dikilip «Bilet!» diye eli elini cebine atınca bakmış ki cüzdan yok... Karlıardan biri diye elini attığı yerden «Hoosta» diye ses gelmiş. Karı nerde, otobüse tek kart yok, hep imişler çektan... Süleyman karı diye heriflerin bacaklarına yapışmış meğer...

Hangi birini anlatsam, İstanbul'da oyun çok... Gelen anlatıyor, öğreniyoruz, giden başka bir oyuna çarpıyor. Toprak altından çıkış antikâ diye halis demiri yutturma bunlarda, para makinesini icat ettim diye Kara Davut'un bin kaymesini yürütme bunlarda, yolda düşmüş desteyle bulunan paraya ortak çıkıp kesik gazete kâğıdını para diye yutturma bunlarda...

Biz bu hikâyeleri, dersleri dinliye dinliye büyüdük de, nah kafa, ne dersin akıl-lamadık. Senin aha şimdi tuttuğundan gibi, İstanbul'a gideceğim, para kazanacağım, diye tutturdum. Babam ne dese kâr etmedi. O yıl burda davar ucu; duyduk ki İstanbul'da pahalıymış... Köylerden yüz avarla yirmi sığır toparladım, dört çoban bir de ben... Hayvanlar karadan otaya otlaya götürülecek de etten düşmeyecek... İstanbul'a varışın, biri hacıya bellemesinler de dolandırmaya kalkmasınlar diye kasabanın terzisinde yeni uba di-kiniş giydim, kıravatı da bağladım, fütürî de geçirdim başıma... Sürü karadın gidecek, ben de trenle... Velâkin bizi İstanbul'dan iyice ürktümler, gözüm kork-

diye bizden parayı söktüler. Yahu bunlar eşkiya çetesi...

Vapurda bana yanan bakıyorlar, belli ki, nasıl etsek de şunu dolandırsak diye plan kuruyorlar. O yandan dolamp geçiyorum, bu yandan başka dolandırıcı... Sonunda biri gözüme kestirip sokuldu, cigarasını uzatıp «Ateşin var mı hemşeri» dedi. Bak sen alçağa... Ben kibriti çıkar-ken, elimi cüzdanın üstünden boşlyacağım da, hap diye koynumdan cüzdanı kapıp gidecek... «Sen her görüğünü enayi belleme, ateş mates yok...» dedim.

Vapurdan indim, ünemle elimdeki bavula saldırmazlar mı, hem de dört kişi birden... Yahu, bura dağı başı mı, gözöğre bavlumu alıp kaçacaklar elimden... «Ulan durun, bırakın...» Hayır bırakmazlar. «Gündüz göziyle dört kişi birden üstüne saldırdığına baklırsa, biz İstanbul'u göğemesine düşüdü. Onlar çeker bavulu, ben çekirim...» «Bırak da götürelim» demezler mi? Ulan şübrakin da ben götürürüm, siz kimin malını nereye götürü-yorsunuz eşkiyalor? Biz cesiğe çekice bavulun sapı kopup ruvarlanmız mıyım, az daha denize uçacağım... Seyirttim arka-

AZİZ NESİN'den Bir Hikâye

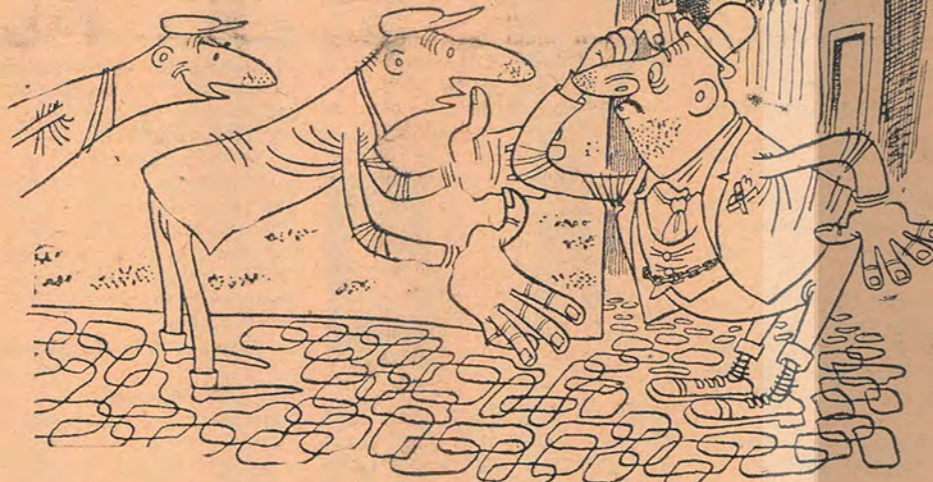
muş; aman ne yandan çarpacaklar, nereden dolandıracaklar diye huylu kafır gibi ürkek olmuştum.

Etrafımdakilere «Aman İstanbul suurtına girince haber verim» diyordum. Bilenler «İşte İstanbul suurtına girдик» dediler; demeleriyle ben elimi göğsüme dik cüzdanım üstüne bastırıldım. Trenden iner inmez, bir namussuz bana hızlı bir çarptı, hemen yankesici olduğumu anladım. Elim cüzdanım, cüzdan da kabulum istüünde. Ben iyice tetikteyim, gözüm kırır dönüy- yor. Vapur işkelenişine sokulurken biri üstime abanmaç hemem herifin yankesici olduğuna anladım, «Hemşeri uzak dur» dedim. «Neye?» dedi. «Neye olduğuna ben bilirim, sen hele irak dur da...» Vapur bileti alman yere geldim, deiktiki adam, «O yedi buçuk kuruş» dedi. «Ola- cağımi söyle de alalım» dedim. «Pazarlık

larından, Zor aldım bavulu ellerinden... Düzüldüm yola. Otelin adresini almışım. Birine otelin yolunu soracağım, ya hırsız uğursuzsa... İstanbul'da kime ne sorulur, adımı alır batakhane yeteleri. Şuna mı sorsam, buna mı sorsam... Hiç birini gözümlü tutuyorum. Birine sokulduğum «Sirkeci ne yanda?» dedim. «Şu tramvaya bin, gidersin» dedi. Dedi ya, inanamı mı ki?

Herif yalandan bir parlayıp da «Sen hiç medeniyet görmedin mi yabanlı» diye bana saldırmaz mı... Göz göre göre cüzdanı çarpacak... «Puliti!» diye ünemlemleri zır diye pulis ortaya çikmaz mı! Eyvah, bunlar pulislerin ortak çahşiyor. Bakalım pulisün, pulis olduğuna doğru mu? Pulis de pusudaysı ki, fırlayverdim.

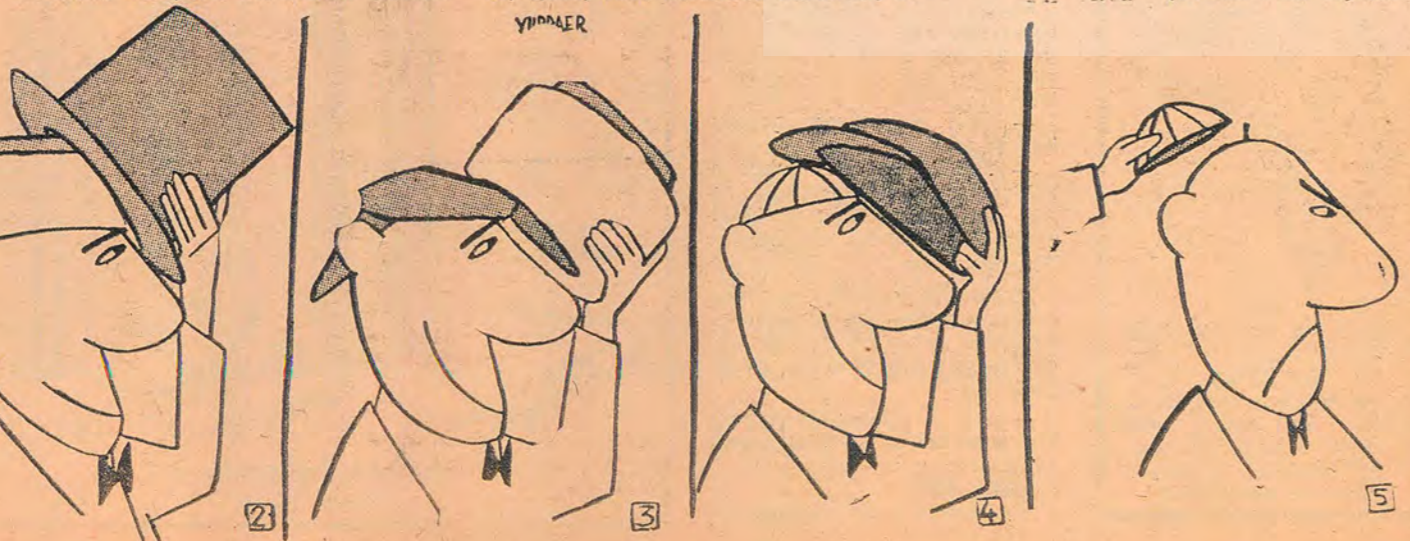
Neyse pulisli zır helâ saldım başımdan. Bir asker geldi yanına... Hayır, bu İstanbul'da askere de güvenilmiyecek... «Merhaba efendis» dedi. Bu İstanbul insanının selâmı da alınmayacak. Velâkin olmuyor, iki adım heri çekilip «Merhaba» dedim. Asker sokuldu, ben geriledim, o sokuldu, ben geriledim. Duvarın dibine geldik. «Siz bir şey söyleyeceğim» dedi. Güldüm... Bak namussuz... Ulan sen babamın hayrına mı söyleyeceksin bu sözü... Bizim kaçın kurusu olduğumuzu anlansın diye alaylı alaylı gülerek «Söyle bakalım, neymiş?» dedim. «Ben bir abayım yanında emirberim» dedi. Kimbilir ne ma-val yuduracak da, cebimizdeki parayı yü-rütecek... Ben gene alaylı alaylı «Eeee?» dedim. «Ne olmuş senin abayına?» «Hiç sormas» dedi. «Herifin başına olmadık bir iş geldi...» «Yaaa, vah vah» diyerek bu-nunla alay ettim. «Vah vah ki vah vah...» dedi «Abay gibi namuslu bir adam yok. Ama adamın başına bir helâ geldi.» Gör- düm mü, herif nasıl ayatacak beni, ne ya-lanlar kıvrıyacak... Güldüm, «Çakar şu baklayı ağzından, ne istiyorsun onu söyle şimdi?» «Hiç sorma, abayı işinden er-karacaklar, hem de hapse atacaklar. Adam ar ediyor, intihar edecek.» Elim de tuttuğu bir kutuyu açtı, kutunun içi kırmızı kadife... Kutudan dizili boncu-klar çıkardı, «İste bu, karışımın geride-liği, bu bileziği, bu kipesi... Halis inci, ve yirmi dört ayar altın...» Beni bir gülme-dir aldı. Askere «Hiç çeneni yorma bu-suna, kendine başka bir müşteri ara.» dedi. «Alasın diye söylemiyorum» dedi. «Yazık adama... Karışımı boynundan söktü aldı. Koca albay kendi de satışa çı-karamıyor. Bana verdi ki satayım...» Gös-terdim kuyunculara, diğrye namussuz bi-çe. (Devamı 7 nci sayfada)

yok» dedi. «Bizim İstanbul'a ilk gelişimiz değil, sen bizi enayi mi belledin... Hele hele, olaçam söyle de alalım suurus» dedim. Arkamda sıradakilere «Hadi yahu, bilet paralıdır olur mu?» molur mu diye söylediler. Anladım ki bunlar hep ortak, biri harazaya getirip kazıklayacaklar. Ulan alçaklar, bizi ha?.. Biletçi «Kaç bilet istiyorsun?» dedi. Hah şöyle, yola gel alçak... «Uyarım söyleşen toptan alırım ya, şimdilik bir nümüne alalım» dedim. Beni itip attılar. Fırlayıp aradan çikma-sam cüzdanı götürülecekler. Bunlar hep kumpanya... Bindim vapura... Biletçi geldi «Bilet!» dedi. «Verelim, kaç para?» «Seksen beş...» Gördüm mi sen namussuzları... Bunların bir dediği bir dediğini tutmaz... «Efendis, sen bizi enayi belledin...» Şimdi o kurustan verdiler de almadık...» dediysem de, cezadır mezarıdır

Tramvaya bindim, biletiçi geldi. «Kaca bilet?» «Beş kuruş...» Herife bi güldüm, «Sen bizi yabancılara helleme, biz bu İstanbul kurduyuz. Sunum olaçamı söyle de bir bilet kestirelim» dedim. «Bilet paralıdır olmaz» dedi. Hiç olmaz mı... İstanbul'dan gelenler bize derimsizi vermiş. Biletçi taşrağ olduğunu anladı da... «Biz bunca yıldır İstanbul kaldırım çığ-nemekteyiz oğlum» dedim. Tramvayı durdurup da «En iyiyse, biraz daha kaldırım ver çigme...» demez mi? İstanbul'un insanın-da insaf mı var hey oğlum. Parayı verdim. Neyse oteli buldum. Devrısı gün de davarı sığırı celebe satıp ondört bin kay-meyi cebime yerleştirdim.

Evet, İstanbul, soyuncusu, hırsızı, yankesici bol derssem, gene az, hepsi böyle... Cepten o dört bin lirayı alınca, aman, daha buralarda durulmaz, de-

dim, tren biletini aldım. Devrısı günü akşamı trene binip gideceğim. Gece, paraları apışımın arasına bağlayıp öyle yattım. Çünkü bu İstanbul denilen yerde parayı dolandırıp alamazlarsa, adamın boğazına basıp zorbalıklı ahırlar. Biz neler duymuşuz. Sen ne diyorsun, bir gazete alayım, dedim de, bacak kadar çocuk, o kurustan metelik aşağı inmedi. Vur aşağı tut yukarı, çocukla yedi buçuk kuruşa kesip aldım gazeteyi. Bir de ne baksam, bir hafta öncem gazetesi değil mi?

Lokantaya gidip yemek yedin mi, he-sap pusulasını birbiri gözden geçirecek-sin. Otelin lokantasında ilk yemekte bak-tım, altına bir de garsoniye yazmışlar. Çağırdım garsonu «Beri baka» dedim ebe- de hükümlü suratı var mı? «Çok» dedi. «Çoksa, burdan şimdi garsoniyeyi çıkar.» Ulan bu fasulyeye pilav, bir de hoşaf yedik, bu garsoniye kim yedi?

Neyse uzatmayalım, paralar cebimde, Allah'a şükür dolandırılmadan, kazıklar-madan oteleldim çıktım. Otobüse bindim. Yanıma sokulurlar, iteler, akıllarına beni çarpacaklar. Bunlar tavşan kokusu almış zağar iti gibi, adamın koynundaki paranın kokusunu alıyorlar ve de bir ba-kışta cebindeki paranın hesabını biliyor-lar. Bir kadın yanıma sokuldu; «Affeder-siniz suraya nerden güdülür?» diye bir yer sordu. «Git işine!» yol soracak adam bu-lamadım mı... Tövbe... Sıraşacak da be-ni yolaçak kalpe... Gilt...

Paralar cebimde, iki elim paraların üstünde oturdum bir yere, treni bekliyo-rum.

Hey Allah, içime bir korku düşmüş ki, hiç sorma... Selâmetle şu İstanbul sını-rından dışarı bir ataydım kendimi... Bak-tım, biri üstüme doğru geliyor. Evet, korktuğum başıma geldi. Adam geldi «Kayseriye tren kaçta acep hemşerim?» diye sordu. Bak, bak sen namussuz... Ahbablığı kurup da beni kaz diye yola-cak... «Öte var, ötel...» diye bağırdım. «Kayseri...» «Git yahu, git be!» «Tren kaç-ta?»... «Git ulan!..»

Herif yalandan bir parlayıp da «Sen hiç medeniyet görmedin mi yabanlı» diye bana saldırmaz mı... Göz göre göre cüz-sanı çarpacak... «Puliti!» diye ünemlemleri zır diye pulis ortaya çikmaz mı! Eyvah, bunlar pulislerin ortak çahşiyor. Bakalım pulisün, pulis olduğuna doğru mu? Pulis de pusudaysı ki, fırlayverdim.

Neyse pulisli zır helâ saldım başımdan. Bir asker geldi yanına... Hayır, bu İstanbul'da askere de güvenilmiyecek... «Merhaba efendis» dedi. Bu İstanbul insanının selâmı da alınmayacak. Velâkin olmuyor, iki adım heri çekilip «Merhaba» dedim. Asker sokuldu, ben geriledim, o sokuldu, ben geriledim. Duvarın dibine geldik. «Siz bir şey söyleyeceğim» dedi. Güldüm... Bak namussuz... Ulan sen babamın hayrına mı söyleyeceksin bu sözü... Bizim kaçın kurusu olduğumuzu anlansın diye alaylı alaylı gülerek «Söyle bakalım, neymiş?» dedim. «Ben bir abayım yanında emirberim» dedi. Kimbilir ne ma-val yuduracak da, cebimizdeki parayı yü-rütecek... Ben gene alaylı alaylı «Eeee?» dedim. «Ne olmuş senin abayına?» «Hiç sormas» dedi. «Herifin başına olmadık bir iş geldi...» «Yaaa, vah vah» diyerek bu-nunla alay ettim. «Vah vah ki vah vah...» dedi «Abay gibi namuslu bir adam yok. Ama adamın başına bir helâ geldi.» Gör- düm mü, herif nasıl ayatacak beni, ne ya-lanlar kıvrıyacak... Güldüm, «Çakar şu baklayı ağzından, ne istiyorsun onu söyle şimdi?» «Hiç sorma, abayı işinden er-karacaklar, hem de hapse atacaklar. Adam ar ediyor, intihar edecek.» Elim de tuttuğu bir kutuyu açtı, kutunun içi kırmızı kadife... Kutudan dizili boncu-klar çıkardı, «İste bu, karışımın geride-liği, bu bileziği, bu kipesi... Halis inci, ve yirmi dört ayar altın...» Beni bir gülme-dir aldı. Askere «Hiç çeneni yorma bu-suna, kendine başka bir müşteri ara.» dedi. «Alasın diye söylemiyorum» dedi. «Yazık adama... Karışımı boynundan söktü aldı. Koca albay kendi de satışa çı-karamıyor. Bana verdi ki satayım...» Gös-terdim kuyunculara, diğrye namussuz bi-çe. (Devamı 7 nci sayfada)

Tramvaya bindim, biletiçi geldi. «Kaca bilet?» «Beş kuruş...» Herife bi güldüm, «Sen bizi yabancılara helleme, biz bu İstanbul kurduyuz. Sunum olaçamı söyle de bir bilet kestirelim» dedim. «Bilet paralıdır olmaz» dedi. Hiç olmaz mı... İstanbul'dan gelenler bize derimsizi vermiş. Biletçi taşrağ olduğunu anladı da... «Biz bunca yıldır İstanbul kaldırım çığ-nemekteyiz oğlum» dedim. Tramvayı durdurup da «En iyiyse, biraz daha kaldırım ver çigme...» demez mi? İstanbul'un insanın-da insaf mı var hey oğlum. Parayı verdim. Neyse oteli buldum. Devrısı gün de davarı sığırı celebe satıp ondört bin kay-meyi cebime yerleştirdim.

Evet, İstanbul, soyuncusu, hırsızı, yankesici bol derssem, gene az, hepsi böyle... Cepten o dört bin lirayı alınca, aman, daha buralarda durulmaz, de-

Materyalizm ve Devrim

Çağımızın en önemli aksiyon ve fikir adamı olan J. P. Sartre'in üç büyük deneme siyle bir Alman yazarının Sartre'i tenkidji bu kitapta toplandı. Çok kişinin ağzında dolanan Eg-zistansiyalizm in ne olduğunu bu kitabı okuyunca öğreneceksiniz ve anlayacaksınız.

Materyalizm ve Devrim

Yazan: J. P. Sartre

Çeviren: Emin Eliçin

Bu kitapta şü bölümleri bulacaksınız:

EGZİSTANSİYALİZM BİR HUMANİZMA MIDIR?

MATERYALİZM VE DEVRİM

ANTİSEMİZM TİZİM PSİKANALİZM

SARTRE'İN LESTİRİ

Her aydın okuması ve kitaplığında bulun-durması gerekli bir kitaptır. 218 sayfa 6 lira Sartre, bu kitabında egzistansiyalizmle yapılan hücum ve tenkidlere cevap veriyor ve egzistansiyalizmin ne olduğunu anlatıyor.

NOT: Kitaptaki dizgi yanlışları için, ek olarak bir düzeltme bastırılmıştır. İlk dizgiyle kitap-larda bu düzeltme yoktur. Kitabı düzeltmiş olarak almamız bütümler, biz-zin yazarlara, ken-dilerine ayrıca ek düzeltme gönderilmiştir.

Materyalizm ve Devrim

Çağımızın en önemli aksiyon ve fikir adamı Sartre, barışın sağlanmasını ve sö-mürgeciliğin kaldırılmasını uğrun-da çalışan büyük bir Fransız yazarıdır.

Kitapımızdan isteyiniz. Bula-mazsanız şu ad-reslen «demel» olarak gönderilir. DÜŞÜN YAYI-NELERİ: Nuruos-maniye, Cazi Si-napaşa sok. No. 12 — İstanbul.

DÜNYA MİZAHINDAN ÖRNEKLER

Heyecanlı bir futbol maçı

Büyük bir istekle stadımdan girdim. Burası, insanlar dolu ve ilk bakışta insanın üzerine devrilecekmiş sanılan kocaman bir havuza benziyordu. Kendime bir yer bulup, basamakların üzerine kurulayım dedim, fakat orada durmak olan ön-oniki kişi, birden feryadı bas-lar. İçlerinden biri, «Acaba nereye gitmek istiyor-

olmadığını, daha iyi bir yer bul-mak istiyorsam, önceden gelmiş olmam icap ettiğini söyledi.

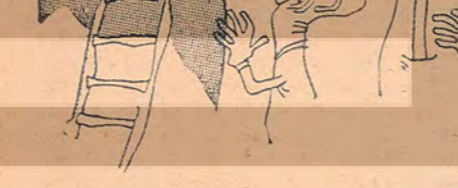
Yarım metre ilerlemek cesareti-ni gösterdim ve gayet cüsseli bir herifin sırtına burnumu çarptım. Yanımda duran biri, «Hey merhaba!» diye bağırdı. Dönüp baktım; meşere bir arkadaşımın, o da bosuna bir yer arıyordu.

Arkadaşım, gayet iri cüsseli ad-ımı göstererek, «Açıkçası görüyorsun musun, de-di, ne de iyi yapmış. Demin eline bir Koka - Kola sandığı geçirdi.

Ben de bir sandık kırılıyama-dım dedim ama, sandık için beş Mark uzatınca, benimle alay et-tiler.

Gayet iri cüsseli adam, «Ben buna tam on Mark ba-yıldım. dedi.

O sırada bir düdüğü sesi işite-rek, maçın başlamış olduğunu an-ladık

«Nereye gidiyorsunuz?» diye sordu.

«Gerî gidiyoruz, dedim, oran-dan beni geçirtiyorlar.

«Bayağı lütfüla karınmış tok: Sizin maksadınız sadece benim ye-rimi kapmak.

«Ben hiç kimsenin yerini ka-pmak niyetinde değilim; sağ tersi-ne, sadece geçip gitmek istiyorum.

«Başka yerden geçin; yerim-den bir santim bile kılmıdamam.

Baktım, olacak gibi değil; baş-ka bir yerden geçeyim dedim. Da-ha ayagımın ucunu dokunur dokun-maz, herif bir ok gibi yerinden fırlıyarak, yüzüme karşı hiç çen-kimeden, benim, «Birlik» takımı-nı tutan aşâğılık bir hergele oldu-ğumu söyledi. Ben hemen, «Bir-lik» takımını tuttuğumun doğru olmadığını, sadece geçip gitmek istediğimi söyledim. Ayaga sıçrı-yan adam,

«Benim sirtım futbol topu de-ğil! Diye avaz avaz bağırdıyordum.

Hani edebisizlik olursa bu kadar olur... Arkamda duran birisi, sağ elini bitemive havada sallıyarak:

«Haydi bakalım, diye kükre-di, «Fortuna» takımının ne oyun çıkaracağını şimdi göreceğiz!

Bayağı canım sıkılmıştı: «Pekiyyi, pekiyyi, dedim, öyle olsun, ama her şeyden önce, şu anda kendime bir yer bulmaktan başka birşey düşünmüyorum.

Ben bunu der demez, öteki ye-

ITALYA

..nden fırladı, «Bana bak, dem, zevcekleğin âlemi yok; kimse «Fortuna» yı kü-çümseyemez, Fortuna daima favo-ri olarak kalacaktır!

Bunun üzerine herkes homur-danmağa başladı ve ben bu ara-da, son basamakları da imnek cür'etini gösterdim. Şimdi tam sa-habın hizasında buluyordum; önümde insan kafalarından bir orman, başka birşey gördüğüm yok... Herkes bağırpı el çırparken, ayakta duran kalabalığın arasına sokulmaya çalıştım.

Herhalde birisi sahaya girmiş olacaktı. Söyle bir yayılayım dedim, fakat o sırada, alkışlıyanlardan biri el çırpmayı bırakarak bana dön-dü, herkesi itip kakmanın gereği

Arkadaşım, ayak parmaklarını ucuna basarak biraz yükselmek istedi, fakat arkada bulunan birisi, homurdanarak, ölerindeki kimselerin ayak parmakları ucuna basmalarının havasızlıkın baş-ka birşey olmadığını söyledi.

Kalabalığın heyecana bağırdığı-nı işittik: Koka - Kola sandığı üzerindeki adam, bize sahabe bir geçit resmi olduğunu bildirdi.

O sırada, iki seyircinin kutula-rı arasından tekrar dar çimen se-ridini gördüm ve aynı zamanda da, siyah - kırmızı formalı bir oyuncunun, iki elini kalçasına dayıyarak, olduğu yerde durduğu- nu ve gözleleri sol tarafta birşey-ler aradığını görmek mahzarı- yetine eriştim.

Onun topu yakalayıp, iki seyircin kutuları arasından gördüğüm ufak sahabe bir müddet ovalanacağını ümit ederek, gözden kaçırılmaya çalıştım. Fakat o sırada havaya doğru baktı, bir adam geri çekildi! ve benim görüş sa-habından çıktı.

Takımılar güzel tertip edilmiş doğrusu» dedim.

Hemen bunu müteakip, siyah ceketli ve kısa pantolonlu bir bey, dar çimen seridinden geçti.

«Hakeme muhakkak para ye-dirmişler - diye bağırdım.

Mamaafif, bunun üzerinde faz-la durmadım; zira, hakeme küf-retmek için henüz ortada esaslı bir sebep yoktu.

Nihayet, seyircilerin kafaların-ı teşkil ettiği ormandan havaya doğ-ru yükselen topu gördüm.

Arkadaşım da, «Nihayet bir seveler görebil-dim...» diyerek, havada uçan topu incelemeğe kovuldu. Bakalarımız-la topun havada gidişini izliyor ve bu maçı boşluk içinde biraz daha kalmasını diliyorduk. Fakat tekrar aşağıya doğru inip, insan duvarının arkasında kayboldu.

Arkadaşım, kendinden geçmiş bir halde, «Aman ne güzeldi...» deyip du-ruyordu.

Takımların tertibi üzerinde bazı yorumlarda bulunduk, ama biraz sonra yanımızdakilerle derin bir tartışmaya daldık; tartışma, bir «Birlik» takım oyuncusunun faul yapıldığını iddia etmekte çikmişti.

«Onun faul yaptığını görme-dim...» dedim.

Birisi, «Aman ne güzeldi...» deyip du-ruyordu.

Takımların tertibi üzerinde bazı yorumlarda bulunduk, ama biraz sonra yanımızdakilerle derin bir tartışmaya daldık; tartışma, bir «Birlik» takım oyuncusunun faul yapıldığını iddia etmekte çikmişti.

«Onun faul yaptığını görme-dim...» dedim.

Birisi, «Aman ne güzeldi...» deyip du-ruyordu.

Takımların tertibi üzerinde bazı yorumlarda bulunduk, ama biraz sonra yanımızdakilerle derin bir tartışmaya daldık; tartışma, bir «Birlik» takım oyuncusunun faul yapıldığını iddia etmekte çikmişti.

«Onun faul yaptığını görme-dim...» dedim.

Birisi, «Aman ne güzeldi...» deyip du-ruyordu.

Takımların tertibi üzerinde bazı yorumlarda bulunduk, ama biraz sonra yanımızdakilerle derin bir tartışmaya daldık; tartışma, bir «Birlik» takım oyuncusunun faul yapıldığını iddia etmekte çikmişti.

«Onun faul yaptığını görme-dim...» dedim.

Birisi, «Aman ne güzeldi...» deyip du-ruyordu.

KARİKATÜR SERGİSİ

Türkiye Gazeteciler Sendi-kaları Federasyonu, karika-türçülerimizin eserlerini bir araya getiren bir sergi düzenlemiştir. Beyoğlu Olgunlaştı-rma Enstitüsü salonunda 10-20 Nisan günleri açık bulunacak sergiye şu karikatürçülerimiz katılacaklardır:

Ali Ulvi, Altan Erbulak, Bedri Koraman, Burhan So-lukçu, Eflâton Nuri Erkoç, Ferruh Doğan, Filiz, Metin Göke, Mistik, Mim Uykusuz, Necmi Rıza, Nihar Tüblek, O-guz Aral, Sâde Yalçın, Semih Balıoğlu, Suat Yalaz, Tong-uç, Turhan Selçuk, Yurda-gün...

Sergi sırasında satışa sunul-mak üzere, adları geçen kari-katürçülerimizin eserlerini

«Elbette görmezsin, dedi, za-ten bir «Birlik» takım oyuncusu faul yaptı mı, hiç kimse görmez.

Ben de hemen, «Eğer, d-d-dim, saçlarımızı kes-tirmiş olsaydınız, belki bir şey-ler görürdünüz. Fakat «Fortuna» yı tuttuğunuz için, saçlarımızı kes-tirmiyorsunuz. Sonra da, bir «Bir-lik» takımı taraftarımın görmesi-ne mâni olmak için saçlarını kes-tirmediler diye, «Fortuna» taraf-tarları kevirlerinden nerdeyse yere yatacaklar.

Derken o sırada, iki kafa arasın-da bir başka çimen şeridi daha

«Aman ne güzel, diyordu, şim-diye kadar gördüğüm en entere-san oyunlardan biri bu.

Top, tekrar yere düştü; sahannın görebildiğim köşesine doğru, si-yah - beyaz formalı bir oyuncu koştu, sonra tekrar geri döndü; onu, önce siyah - kırmızı, sonra da siyah - beyaz formalı başka iki oyuncu takip etti.

Tekrar ökeçlemlerin üzerine bas-tım, zira baldırlarım müthiş ağır-ıyordu. Görüş şahmaddaki heyvan-ı oyunu sevrettikten sonra, artık, daha önemli birşey olacağını beke-lemiyordum.

Kalabalığın feryadına bakılırsa, dört gol atıldı; fakat oyunun son-ununda tartışmaya basladık. Öğ-rendik ki, yalnız «Birlik» takımı iki gol atmış.

Kapıdan henüz çikmişti ki, he-rifin biri yanımıza sokulup bize, eli kurusu numaralı bir yer sat-mağa kalktı.

Arkadaşım, «Bu defa, dedi, bilet karabor-sacıları şapa oturdular; eğer cep-lerinde dönüştü için tramvay parası bulabilirdilerse, kendilerini mutlu savabilişler.

«Evet, diyerek, havada uçan topu gösterdim.

Arkadaşım, habire,

